

Man gik da til:

Tredie Behandling af Forslag til Danmarks Riges Grundlov.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 1326).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Sagen sattes til Forhandling.

Ordføreren (C. F. Sørensen): Det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (Hauch) udtalte ved Forslagets anden Behandling, at Fler-tallet i Udvalget havde afvist Partiet Venstres Tilbud om Forhandling. Jeg maa fra dette Sted sige, at denne Udtalelse er ikke rigtig. Partiet Venstres Forhandlere havde den gale Opfattelse, at det var Regeringen og Regeringspartierne, der i Udvalget skulde møde med Tilbud, som Oppositionspartierne saa eventuelt kunde tiltræde. At denne Opfattelse af Situationen var gal, siger jo sig selv, og det siger ogsaa mange Aars Erfaring paa den danske Rigsdag.

Regeringens Tilbud har i Maaneder ligget paa Rigsdagens Bord i Form af det Forslag, som gennem disse mange Maaneder har været behandlet i det høje Folketing og nu ligger i det høje Landsting som vedtaget af Folketinget. Om dette Regeringens Tilbud har den højtærede Statsminister ved første Behandling her i Landstinget udtalt:

„Det ærede Medlem“ — altsaa det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (Hauch) — „savtede, sagde han i sin Tale, en Udtalelse om, hvorvidt der var Villighed til Forhandling. Det er en Selvfølge; der kan forhandles paa ethvert Trin af Sagens Behandling.“

Og senere føjede den højtærede Statsminister til:

„Dette kan ogsaa gælde som Svar til det ærede 10de Medlem for 2den Kreds (Lange), der ligeledes spurgte, om der kunde forhandles. Det er en Selvfølge, at det kan der, men der kan formentlig ikke med de Partier, der har samlet sig om Forslaget, forhandles tilbage til slettere Betingelser end dem, der forefindes i det nu foreliggende Forslag.“

Den Forhandling, der er ført i Udvalget, har for Regeringspartierne Vedkommende helt og fuldt svaret til de Bemærkninger, som den højtærede Statsminister fremsatte ved Forslagets første Behandling. Forman-

den for Landstingsudvalget, det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds (Ch. Petersen), har under hele Arbejdet vist en Vilje og en Taalmodighed, som jeg sætter overordentlig høj Pris paa. Jeg tør sige, at jeg ikke er ked af, at det var mig, der foreslog det ærede Medlem til Formand for Udvalget. Jeg gjorde det, fordi jeg kender hans store Forhandlingsdygtighed og hans store Taalmodighed, en Forhandlingsdygtighed og en Taalmodighed, som de to Oppositionspartier under de Forhandlinger, der er ført, har trukket uhyre store Veksler paa. Jeg havde ikke som Forhandlingsleder kunnet holde til det, der blev budt Formanden for det høje Udvalg, saa det skal ikke med Rette kunne siges, at Ledelsen og Regeringspartierne ikke har vist Vilje, Taalmodighed og Forstaaelse nok; men desværre var den samme Forhandlingsvilje ikke til Stede fra Venstres og fra konservativ Side. Kravene var netop sat op for at føre Forslaget tilbage til de slettere Betingelser, som den højtærede Statsminister advarede imod. Jeg tror derfor, at det, som det gamle Ord siger, vilde være at spille Guds Ord paa Balle-Lars at føre timelange Forhandlinger om dette, da man ikke vil være med til at flytte et eneste af de Fundamenter, en eneste af de Piller, som bærer dette Forslag.

Jeg skal da nøjes med disse Bemærkninger, idet jeg i Henhold til mine Udtalelser ved Forslagets første og anden Behandling anbefaler ærede Medlemmer at stemme for Forslaget nu ved tredie Behandling.

Hauch: Den ærede Ordfører (C. F. Sørensen) udtalte sig her om de Forhandlinger, som har fundet Sted i Udvalget. Jeg skal ikke følge ham paa denne Vej. Jeg har ikke udtalt nogen Beklagelse over Formanden eller Formandens Ledelse af Forhandlingerne, men jeg har konstateret den Kendsgerning, som ikke lader sig omstøde, at der fra Regeringspartierne og den høje Regerings Side ikke aabnede sig Mulighed for at komme ind i en Realitetsforhandling paa Grundlag af et andet Forslag end det, der forelaa.

Den ærede Ordfører har baade i Aar og ved tidligere Lejligheder under Behandlingen af Grundlovsforslag anvendt det Udtryk, at ingen vidste jo bedre end Landstingets egne Medlemmer, hvor overflødige de var. Jeg skal ikke modsige den ærede Ordfører, dersom han har tænkt paa det mest nærliggende Tilfælde for ham, nemlig sig selv.

I øvrigt lader det sig ikke nægte, at